

Vynginger, Gader o. s. v. i den Grad tarveligt og simpelt udstyret, at mangen Landsby staaer over den i den Henseende. Man maa imidlertid ikke alene gjøre gjældende, at Søfarten er den eneste Nærings, men ogsaa, at det er Søfarten tildeels i gammel Stil, som endnu der er den hovedsagelige Næringskilde. Der er en Omstændighed ved Søfarten, som naturligvis gjør, at den ikke i meget høi Grad kan lempes efter Tilstandsconjuncturerne. Naar der paa saadanne Steder er samlet en Masse smaa Skibe, og Conjuncturerne paa eengang blive uheldige for de smaa Fartøier, saa er det klart, at det ikke ligger i Beboernes, og navnlig ikke i de fattige Beboeres Evne, i en Fart at sælge de smaa Skibe og kjøbe større, eller slaae sig sammen og danne større Nøderier, men at de maae bruge, hvad de have, naar de ikke strax kunne skaffe bedre Fartøier. Ganste vist er der en Udvikling tilstede i disse Forhold, idet Skibene blive større og større, og de smaa, efter de nuværende Fordringer uheldige Fartøier mere og mere forsvinde eller ombygges; men det er ligesaa vist, at de Familier, hvis Existents er bunden til disse Fartøier, i den Grad ere bundne dertil, at naar de ikke kunne bruge deres Fartøier efter de gamle Regler, saa ere de saa at sige aldeles næringsløse. Herved kommer jeg ind paa det første Punktum med Hensyn til § 1, som jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa. De ærede Medlemmer ville erindre, at Søfartsforholdene i Kongeriget ere ordnede ved Loven af 19de Februar 1861, og ved en provisorisk Lov for Hertugdømmet Slesvig af 3die September 1863 ere Forholdene ordnede nogenlunde i Overensstemmelse med de danske. Denne Lov er imidlertid kun provisorisk, fordi, som bekjendt, de slesvigiske Stænder, for hvilke den var forelagt i 1863, bleve ufuldtallige derved, at Fleertallet forlod Stændersalen; og dette har været til Ulempe for Beboerne, idet den, hvis dens Behandling var bleven tilendebragt i Stænderne, neppe vilde være udkommen i den samme Skikkelse som Lov. Ved nu at sammenholde den slesvigiske Lov af 3die September 1863 og den danske Søfartslov af 19de Februar 1861 med Incorporationsloven af 16de Februar 1866 § 13, saa vil man see, at de Søfartende i Sles-

vig ere blevne mere indskrænkede i deres Rettigheder, end de tidligere have været. Seer man hen til den danske Søfartslov, saa er der i dens § 12 indført en almindelig Bestemmelse om, at de i Loven fastsatte Bestemmelser ikke skulle gjælde for dem, som allerede have erhvervet en anden Ret, og ligeledes er der i Søfartsloven for Slesvig en lignende Paragraph, § 6, som bemyndiger Regjeringen til at gjøre Undtagelser fra Lovens almindelige Regler i de Tilfælde, hvor disse Bestemmelser vilde træffe enkelte Personer haardt. En lignende Undtagelse er nu vel gjort i Incorporationsloven af 16de Februar 1866 § 13; men den er ikke af det Omfang, som Undtagelsen var i den danske og heller ikke i den provisoriske Lov for Hertugdømmet Slesvig. Med andre Ord, de slesvigiske Søfartende, og det er i høi Grad navnlig Marstals Søfartende, ere ved disse forskjellige Love, navnlig Incorporationsloven, blevne indskrænkede i deres tidligere Rettigheder. For at tage et Exempel, istedetfor at en Person tidligere uden Hensyn til bestemt Alder kunde selvstændig føre et Skib af over 6 Commerceløsters Drægtighed, skjøndt han ikke var myndig, saa kan han det ikke nu efter denne Incorporationslovs § 13, naar der ikke skeer nogen Forandring. Den Udvei, der før var for, at Umyndige paa Voets Vegne, hvor en Mand var død, kunde føre et saadant Skib selvstændigt som Skipper, naaget han ikke havde de almindelige Qualificationer, og derved holde Familien, om jeg saa maa sige, udenfor Fattigvæsenet, er ikke længer tilstede, naar der, som sagt, ikke bliver gjort en Undtagelse, der giver Ministeriet Lov til under særegne Forhold at give en Sømand Ret til at føre i Tilfælde udenfor Lovens almindelige Regler. Nu er det ganske vist, at dersom denne Tilladelse skal indrykkes Ministeriet, saa vil det ikke alene være at fordrø for Marstal, men det burde jo fordrø ligeoverfor alle incorporatede Districter; men Sagen er den, at disse Tilfælde — derom er jeg overbevist — ville saa godt som slet ikke indtræffe, undtagen ligeoverfor Marstal. Altsaa er der i og for sig ingen Modsigelse i at indrykke det i denne Paragraph eller lade det bestemmes ved en særlig Lov, hvis den ærede Minister vil forelægge en saadan,